

I.

porcelianas



## kraujo pelytė

žiūrėk, medžiai kyla į viršų,  
prabėga maža kraujo pelytė,  
prieš pradėdama kalbėti užsimerkiu,  
taip norisi būti arčiau

kaip didu, kas mus sieja,  
kaip smulku, kas mus skiria,  
neįkalink manęs kalbose,  
už jų – geležinis lūpų raudonis

žiūrėk, medžiai pinas į dangų,  
delnan atsitrenkia lapo segtukas,  
prabėga maža kraujo pelytė,  
norėdama būti arčiau

neįkalink manęs kalbose,  
nežinau, kas man davė daugiau:  
į dangų kylantys medžiai  
ar kraujas prieš rytinę arbatą

kaip smulku, kas mus skiria,  
tik keletas aukštų –  
tu ant stogo, o aš vonioje,  
pasislėpusi kraujo pelytė

žiūrėk, medžiai lipa ir lipa,  
kaip didu, kas mus sieja,  
geležinis lūpų raudonis,  
vienas liftas visoms  
skausmo provėžoms

## laukiniai dienoraščiai

nukarūnuoti šventieji,  
angelai nukirstom galūnėm,  
visus mus paliko už borto,  
išsigydyti virpančio grožio  
beprotybės noktiurnų violetu,  
pumpuojančiu karštį per smilkinius,  
kai raudonuoja dėl menkniekių  
lyg pačios mažiausios kurtizanės,  
kai atsiveria mūsų figūros  
lyg smuikų dėklai, pilni monetų,  
kiek daug keistų įvykių  
prišaukė vieną ar kitą manevrą –  
dabar įkaistam šviesoj,  
kurioj liekame saugūs,  
be jokių grynakraujų dievybių,  
vieni patys,  
savo pačių akivaizdoj

## skulptūra

aš noriu pažint tavo skulptūrą  
ir savo pirštų antspaudus  
paliest akmenyje,  
veide įspausti kelis taškus,  
išgraviruoti simbolius,  
parašyti betarpišką laišką,  
išmėtyti įrankius  
mūsų koridoriuos,  
išleist balandžius,  
kad neštų tau mano rankas,  
aš per mažai gavau  
ir vis dar per mažai išpasakojau,  
keista buvo lūpų intencija,  
žodžiais suaižėjo luitai,  
yra daug dalykų,  
kurių man nereikia,  
tiek daug dalykų,  
dėl kurių galiu būti  
arčiausiai –  
ypač tada, kai skylam,  
ypač tada, kai tau iš akių  
skeliu žiežirbas

## miegas

miegas stipresnis už bučinius ir nuostabias istorijas,  
aprašomas knygose, net ir nuodais suvilgytais puslapiais,  
stipresnis nei žodis būstas ar spynos ant rojaus grotų,  
kambarių katafalkų tamsa, kurioj veisiasi irstantys žmonės,  
miegas – raudonos plytos atokiausioje stoties kirkšnyje,  
nubėgę krikštyną klėjai ir dar šiltos sulūžusios adatos,  
kadras po kadro užmerkiamos keturios išmuštos akys,  
tylioj skandinaviškoj prieblandoj miegas žiemos ekranuose,  
miegas – juoda dėžė, nugrimzdus į priesaikos vandenį,  
degtinės stiprumo sapne sutrupėjęsios kūnų pertvaros,  
miegas sunkus kaip švinas ir įkapėm virtę laikraščiai,  
žiurkių sudraskomi taip, kaip miego sudraskomas gedulas,  
miegas stipresnis nei virvės, rišančios kaulą prie kaulo,  
ir plėšrus kaip šviesos spindulys, rėžiantis sapno placentą